

Είναι εύκολο να δοξολογούμε σήμερα την **Οκτωβριανή Επανάσταση**, 100 χρόνια μετά την νικηφόρα εργατική έφοδο στον ουρανό. Υπάρχει όμως ένας κάποιος **δισταγμός** να αναφερθεί κανείς στο **υποκείμενό** της, τόσο το κοινωνικό δηλαδή στην εργατική τάξη της Ρωσίας όσο και στο πολιτικό δηλαδή κατά βάση στο (Κομμουνιστικό) Κόμμα των Μπολσεβίκων.

Η μεγαλοσύνη εκείνων των πρωτοπόρων επαναστατών σχετίζεται με το **πώς** κατέχτησαν και τίμησαν το ρόλο της πρωτοπορίας, ως μορφή κίνησης του συνολικού επαναστατικού υποκειμένου. Το λενινιστικό εκείνο **«εσείς μόνο μπορείτε»** τον Απρίλιο του 1917 προς τους κολασμένους της Πετρούπολης, της Μόσχας και άλλων βιομηχανικών κέντρων της Ρωσίας, είχε μια διπλή σημασία:

Από τη μια, σήμαινε **«εσείς μόνο ως εργατική τάξη και όχι άλλη τάξη**, μπορείτε να μπειτε στο τιμόνι της επανάστασης για όλη την κοινωνία».

Από την άλλη, ακτινοβολούσε και το **«εσείς γενικά και όχι μόνο εμείς ειδικά ως κόμμα ή άλλα κόμματα**, μπορείτε μέσα από όργανα τύπου Κομμούνας (σοβιέτ), να αναλάβετε την ευθύνη της επανάστασης και της μελλοντικής αυτοκυβέρνησης».

Αυτή ήταν η διαλεκτική της Οκτωβριανής Επανάστασης. Με την ευκαιρία ας σημειώσουμε ότι οι επιφανείς άνθρωποι της μπολσεβίκικης ηγεσίας στην κρίσιμη δεκαετία 1917-1927, δηλαδή της νίκης και της αντιστροφής της πορείας της επανάστασης, συμφώνησαν και διαφώνησαν κατά καιρούς όλοι με άλλους, καθώς καμία τάση ή άλλη ομαδοποίηση δεν ήταν σταθερή και δε συμπλήρωσε άνω του χρόνου παρουσία μέσα στο κόμμα. **Δεν ήταν παθιασμένοι με αυτή ή την άλλη άποψη, αλλά με την επανάσταση.**

Δε μπορούμε να συζητάμε για καμία κοινωνική επανάσταση χωρίς παράλληλα να συζητάμε για το υποκείμενό της. Τόσο με τη θετική αλλά και με την αρνητική έννοια προκύπτει το ίδιο συμπέρασμα. **Όταν το υποκείμενο της επανάστασης μετατρέπεται στο αντικείμενό της, αρχίζει η πορεία του εκφυλισμού της.**

Αν δεν είμαστε έτοιμοι να συζητάμε για το επαναστατικό υποκείμενο, ας μη μιλάμε και για την επανάσταση...

Σήμερα τίθεται ζήτημα εργατικών επαναστάσεων;

Πρωτίστως **τίθεται ζήτημα ενός νέου κομμουνισμού.**

Το θέτει η **υλική αντικειμενική δυνατότητα**, το γεγονός ότι σήμερα χρειάζονται μόλις 11 ώρες για να παραχθούν εκείνα τα πράγματα που το 1950 απαιτούνταν 40 ώρες.

Το θέτει η **διαστροφή και αντιστροφή αυτών των δυνατοτήτων** από τον καθολικό ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας, που προτιμά να μετατρέπει τους μισούς ανθρώπους σε εργασιακούς

δουλοπάροικους και τους άλλους μισούς σε ανέργους και όχι να υπάρχει μια αξιοπρεπής διαβίωση για όλους.

Το θέτει η **διεύρυνση των γραμμών της εργατικής τάξης** σε όλο τον κόσμο, παρά τις θεωρίες για «εξαφάνισή» της ή αυτές που την ταυτίζουν με τους εργαζόμενους που δουλεύουν σε επιχειρήσεις με «φουγάρα».

Το θέτει ο αστικός κόσμος με τον **έξαλλο αντικομμουνισμό** του. Προδίδει έτσι τον τρόπο του στην προοπτική ενός πιο ώριμου κομμουνιστικού γύρου που θα απαιτεί κοινωνική ιδιοκτησία και κοινοκτημοσύνη, ελευθερία και ειρήνη, ελεύθερο χρόνο και πολιτισμό. Με άρνηση της αγοραίας, καταναλωτικής, ατομικιστικής κοινωνίας, της ταξικής διαίρεσης και καταπίεσης. Σε αντιπαράθεση με την εμπορευματοποίηση των πάντων ακόμη και των κοινωνικών σχέσεων και αισθημάτων των ανθρώπων. Με πόλεμο στον πόλεμο, τη βιομηχανία πολέμου, την προσφυγιά και την περιβαλλοντική ερήμωση

Το θέτει η μαζική **ριζοσπαστική κινητικότητα** και πάλι εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλες τις χώρες του κόσμου, που αναζητούν επίμονα μια **νέα εναλλακτική**, ανεξάρτητα από το αν δεν καταφέρνουν προς το παρόν να τη βρουν.

Αντίθετα, **ζήτημα κομμουνισμού, δεν θέτει η σημερινή κυρίαρχη ρεφορμιστική ή παλαιάς κοπής δήθεν κομμουνιστική αριστερά**. Οι διάφορες παραλλαγές της παρουσιάζουν το δικό τους έλλειμμα, ως δήθεν αντικειμενικό όριο και αδυνατότητα της ανθρωπότητας και ειδικά «της εργατικής τάξης που ενσωματώθηκε».

Ας κοιτάξουμε τα προγράμματα της λεγόμενης «ριζοσπαστικής δημοκρατίας», από τον Σάντερς ως τον Μελανσόν και τον Κόρμπιν: Χρήσιμες κοινωνικές, φιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις, κυρίως στο πεδίο της «κοινωνίας των πολιτών», άντε και στο πεδίο μιας ελάχιστης και μερικής αναδιανομής του πλούτου», αλλά το ζήτημα της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και άρα της εξουσίας του κεφαλαίου, δεν τίθεται ούτε με όρους ρητορικής. Όλα αυτά με τη λογική της “χρήσιμης” αριστεράς, του “μικρότερου κακού” και της αντιμετώπισης του “ακροδεξιού κινδύνου”.

Είναι εντυπωσιακό πως συναθροίζονται σε μια στρατηγική διαχείρισης και τελικά ήττας, παλαιοκομμουνιστικές, σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις μαζί με αναρχικά ρεύματα και κινήματα, με μαρξίζουσες αναλύσεις, που εν τέλει καταλήγουν στη διεκδίκηση ενός φιλελεύθερου «σοσιαλισμού», εντός του ολοκληρωτικού, φονικού καπιταλισμού της εποχής μας.

Αυτό ακριβώς είναι που συνιστά την **αποδοχή του νεοφιλελεύθερου ΤΙΝΑ**. Αντίθετα η αναζήτηση μιας **νέας κομμουνιστικής εναλλακτικής**, είναι η μόνη στρατηγική που το αμφισβητεί καίρια.

Το ερώτημα ωστόσο επιμένει: **Τίθεται σήμερα ζήτημα εργατικών σοσιαλιστικών επαναστάσεων;** Ή μήπως αυτές ανήκουν στην εποχή του 1917 και μόνο, καθώς «στη συνέχεια δεν είχαμε νικηφόρες επαναστάσεις», όπως λέγεται;

Στην **«εποχή του 1917»**, ανήκει η Ρώσικη επανάσταση που έγινε και νίκησε, αλλά και οι επαναστάσεις στη Γερμανία, την Αυστρία, την Ουγγαρία που έγιναν και δε νίκησαν ή και άλλες σε άλλες χώρες που δεν έγιναν. Δεν είναι λοιπόν ζήτημα εποχής.

Πρόκειται για ψευδή επιφανειακή εικόνα το να παρουσιάζει κανείς τον 20^ο αιώνα ως αιώνα απουσίας νικηφόρων επαναστάσεων μετά την Ρώσικη επανάσταση.

Ξεχνούμε έτσι την **Ισπανική Επανάσταση** και τη δυνατότητα που υπήρχε να νικήσει με άλλη στάση του ΚΚ, αλλά και της ΕΣΣΔ, απέναντι στον αστικό κόσμο και τα εργατικά συμβούλια αντίστοιχα.

Ξεχνούμε το μεγαλειώδες **επαναστατικό κύμα σε Ελλάδα, Ιταλία, Γαλλία** και αλλού στον πόλεμο και την αντίσταση στη ματωμένη δεκαετία 1940, που ηττήθηκε με την πολιτική των «Λαϊκών Μετώπων», της συμμετοχής των ΚΚ στις αστικές κυβερνήσεις και της αντικατάστασης του προλεταριακού διεθνισμού με την πρωτοκαθεδρία των κρατικών συμφερόντων της ΕΣΣΔ.

Ξεχνούμε την **Κινέζικη Επανάσταση**, ακριβώς επειδή δεν ακολουθήθηκε η καταστροφική πολιτική συνεργασία των Κομμουνιστών με τους αστούς εθνικιστές.

Ξεχνούμε τη νικηφόρο **Κουβανέζικη Επανάσταση** που δεν έγινε από το ΚΚ. Ξεχνούμε τη **Βιετναμέζικη Επανάσταση**, παρά τη μη ταύτιση της στρατηγικής της (και ίσως εξαιτίας αυτού) ούτε με την ΕΣΣΔ ούτε με την Κίνα.

Ξεχνούμε την **επαναστατική ορμή του 1968 σε όλο τον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο** και την άρνηση των ΚΚ («φιλοσοβιετικών» και ευρωκομμουνιστικών) να συμβάλλουν σε αυτό, αντίθετα την αρνητική τους επίδραση στις εξελίξεις.

Σε κάθε εποχή και σε χώρα, τίθεται το ζήτημα εκείνης της επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής που θα θέτουν θαρραλέα αλλά και με επίγνωση το ζήτημα της κοινωνικής επανάστασης. Αυτό είναι το ζητούμενο και σήμερα, με επαναστατική αναίρεση και υπέρβαση της αντεπαναστατικής κληρονομιάς και την αξιοποίηση των καλύτερων στιγμών του κομμουνιστικού κινήματος.

Αποτελεί άχρηστη αλλά και σκόπιμη κοινοτυπία η διαπίστωση ότι «η επανάσταση δεν είναι του τώρα». Όποιος αρχίζει και τελειώνει με αυτό το κλισέ, δε συμβάλλει στην αναζήτηση εκείνων των προϋποθέσεων για την επαναστατική κομμουνιστική στρατηγική και αντίστοιχη τακτική, που θα κάνουν εφικτή την προσέγγιση της επανάστασης.

Χρειαζόμαστε σήμερα ένα κομμουνιστικό κόμμα και με ποιο χαρακτήρα;

Η αλήθεια είναι πως αυτό το ερώτημα για το επαναστατικό υποκείμενο της εποχής μας και ειδικά για το κομμουνιστικό κόμμα ανήκει συχνά στην **«απαγορευμένη ζώνη»**. Και όμως, το κόμμα αποτελεί τον **κρίκο, το μέτρο και το κριτήριο** και για το μέτωπο και για το ευρύτερο κίνημα. Ας θέσουμε στη σωστή της διάσταση την «τριπλέτα» του NAP **«κόμμα, μέτωπο, κίνημα»**.

Δεν αναζητούμε ούτε μόνο **το κόμμα**, ούτε ένα **κόμμα ανάπτυπο** του χρεωκοπημένου ΚΚ, ούτε καν **«ένα και μοναδικό»** κόμμα.

Χρειαζόμαστε ένα ευρύτερο, συνεκτικό **αντικαπιταλιστικό μέτωπο**, αυτοτελές και όχι συνεχές με ρεφορμιστικά ή νέο-ρεφορμιστικά ρεύματα, δεμένο με την εργατική τάξη και την προοπτική χειραφέτησής της. **Κρίκος όμως για αυτό είναι μια κομμουνιστική οργάνωση** (ή/και πολλές σε μια περίοδο), με στρατηγική ενοποίηση και φυσικά ενότητα δράσης, επαναστατική πειθαρχία και συνειδητή αυτοπειθαρχία.

Χρειαζόμαστε μια αντεπίθεση του εργατικού και λαϊκού κινήματος, με κοινωνικούς και πολιτικούς στόχους. Αυτό όμως δεν πρόκειται να γίνει με διακηρύξεις. Χρειάζεται προσανατολισμός στην ανασυγκρότηση της **ταξικής πτέρυγας** μέσα σε αυτό.

Το ζήτημα της **προγραμματικής, μαζικής και οργανωτικής ανασυγκρότησης της πρωτοπορίας σε όλα τα επίπεδα**, και ειδικά των κομμουνιστικών δυνάμεων, είναι το καθοριστικό πεδίο της ερχόμενης περιόδου για την ανάταξη του κινήματος από την φάση ήττας που διανύουμε και την αντιμετώπιση της αστικής μνημονιακής επίθεσης της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Από πού πρέπει να ξεκινήσουμε για αυτό;

Πριν από όλα από τα NAP, επαναστατικά αυτοκριτικά, απαιτητικά και αισιόδοξα. **Στο NAP είναι πρωτίστως που χρειάζεται μια μεγάλη τομή, μια «πολιτιστική επανάσταση».**

Ο ρόλος του NAP και η συμβολή του στη συζήτηση, στις θεωρητικές αναλύσεις, την πολιτική δράση και κοινωνική πρακτική της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς είναι αναντικατάστατα και δεν μπορούν να απαξιωθούν ασυλλόγιστα από κανέναν. Χωρίς τη ρήξη του NAP το 1989 με την μυθολογία της κομματικής πειθαρχίας και της «ενότητας της αριστεράς», σε κάθε γραμμή και «για κάθε νόσο», ακόμη και τη συναλλαγή με τα αστικά κόμματα σε αντίστοιχες κυβερνήσεις, θα ήταν πολύ διαφορετική η **πολιτική γεωγραφία της κομμουνιστικής αριστεράς** σήμερα στην Ελλάδα: Το πιθανότερο θα ήταν να είχαμε σήμερα μια ενιαία αριστερά τύπου ΑΚΕΛ, με «δεξιές» και «αριστερές» τάσεις, με τα σφυροδρέπανα και όλα τα σύμβολα ψηλά και τη δεξιά γραμμή να ηγεμονεύει πλήρως.

Αυτός όμως ο απολογισμός δεν μπορεί και δεν πρέπει να σκεπάσει τα προβλήματα και πολύ περισσότερο την μεγάλη **απόσταση από το ζητούμενο** σήμερα;

Πλησιάζουμε κοντά στα 30 χρόνια παρουσίας και η ανάπτυξη του NAP, αν και ενισχυμένη τα τελευταία χρόνια, είναι περιορισμένη. Ας αναλογιστούμε ότι εκατοντάδες σύντροφοι και συντρόφισσες που οργανώνονται στη Νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση (ΝΚΑ), στη μεγάλη τους πλειοψηφία δεν συνεχίζουν τη στράτευσή τους στο NAP. Είναι θέμα της οργάνωσης νεολαίας να το εξετάσει αυτό. Σχετίζεται επίσης με την ποιότητα της οργανωτικής και πολιτικής σχέσης του NAP και της ΝΚΑ και του τρόπου που αυτή βοηθάει (ή δε βοηθάει) στην πολιτική και θεωρητική ανάπτυξη των μελών της. Πρωτίστως όμως αναδεικνύει ανάγλυφα το βασικό πρόβλημα του NAP: Δεν έχουμε τη θεωρητική και στρατηγική πολιτική συγκρότηση, ούτε την επαναστατική δημοκρατική λειτουργία, ούτε εκείνη τη μαχόμενη κοινωνική πρακτική, ώστε να καταφέρνει να «στερεώνει», να μετασχηματίζει δημιουργικά την επιλογή των νέων αγωνιστών και αγωνιστριών που μας επιλέγουν και μας «δοκιμάζουν». Στα δύσκολα τα χρόνια της πραγματικής εργασιακής, κοινωνικής και πολιτικής δοκιμασίας, ειδικά στο μεσοδιάστημα των 30 και 40, στα «βαριά» χρόνια, η επαναστατική στράτευση αδυνατίζει.

Μη φοβηθούμε να δούμε την πραγματικότητα: Σε μεγάλο βαθμό το NAP λειτουργεί σαν ένας ζωντανός χώρος αναπαραγωγής ενός πολιτικοποιημένου κινηματικού ριζοσπαστισμού (κατά βάση νεανικού) και μιας ακροαριστερής ρητορικής κοινοβουλευτικής παρέμβασης με διάφορες αποχρώσεις. Δεν είναι λίγο αυτό, αλλά δεν είναι καθόλου επαρκές.

Σε αυτό το μοτίβο, η σύνδεση με ζωντανές δυνάμεις της εργατικής τάξης όχι μόνο είναι ασθενική, μα καθίσταται και ανέφικτη.

Υπάρχει καταφανώς ζήτημα **θεωρητικής συγκρότησης**. Οι επεξεργασίες είναι σε μεγάλο βαθμό αποτέλεσμα ατομικών προσπαθειών. Δε διαμορφώνεται έτσι συνεκτική βάση ενοποίησης, αλλά ούτε και δημιουργούνται ερευνητικοί ορίζοντες.

Τα δομικά αυτά προβλήματα, είναι αυτά ακριβώς που «ναρκοθετούν» την ουσιαστική στράτευση, καθώς η συσπείρωση της οργάνωσης, ακόμη και όταν εμφανίζεται «χωρίς διαφωνίες», στην ουσία είναι αβαθής. Δε θεμελιώνεται με αφετηρία τον επαναστατικό μαρξισμό και την εξέλιξή του, δε συγκροτείται με βάση την κομμουνιστική στρατηγική και την απελευθερωτική δυνατότητα της σύγχρονης εργατικής τάξης.

Στην πραγματικότητα, το σημερινό NAP, ενώ διαρκώς προσπαθεί, επαγγέλλεται και είναι φιλόξενο στην συζήτηση στο εσωτερικό του και στις διαφωνίες των μελών του, **αποκλείει** πολύ περισσότερες και ειδικά εργατικές δυνάμεις από μια κομμουνιστική στράτευση, ενώ συχνά «αποστρατεύει» σιωπηλά το δυναμικό του.

Πολλά από αυτά τα προβλήματα αυτά **δεν αφορούν μόνο το NAP**, αλλά συχνά σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό, όλες τις οργανώσεις και κόμματα κομμουνιστικής αναφοράς, ακόμη και πιο μαζικές. Σε μεγάλο βαθμό μας “υπερβαίνουν” ως προβλήματα και ανάγονται στο γενικότερο ζήτημα της επανίδρυσης μιας σύγχρονης κομμουνιστικής στρατηγικής μετά την κατάρρευση του “υπαρκτού” σοσιαλισμού. Ωστόσο, αυτό δεν μπορεί να αποτελεί άλλοθι για το NAP και τους αγωνιστές τους, αλλά, αντίθετα, υπογραμμίζει την συνθετότητα και επιτακτικότητα της αντιμετώπισής τους.

Ας είμαστε συγκεκριμένα αυτοκριτικοί: Τα προβλήματα αυτά κάθε άλλο παρά τα «χρεώνεται» ειδικά και αποκλειστικά αυτή ή η άλλη μειοψηφία, αλλά το «όλον NAP».

Οι ομαδοποιήσεις στο εσωτερικό του NAP, προσωρινά προσφέρουν μια «σκέπη» και αυτό-αναφορική σιγουριά και «ταυτότητα», αλλά μακροπρόθεσμα απογοητεύουν, περιθωριοποιούν τους συντρόφους, απονεκρώνουν τη συζήτηση στην οργάνωση και τα όργανά της. Καθόλου παράξενο, οι απογοητεύσεις των συμμετεχόντων σε σταθερές διαχρονικά ομαδοποιήσεις είναι πάντα εντονότερες, ενώ δε λείπουν και προσχωρήσεις σε άλλα ρεύματα και οργανώσεις.

Ένα NAP ως ομοσπονδία απόψεων, με φετιχοποίηση της ατομικής άποψης και της δημόσιας διαφωνίας και αντιπαράθεσης με κάθε αφορμή και σε κάθε στιγμή, ένα NAP ως συνάθροιση εγωισμών και αλαζονικών συμπεριφορών, δε συνιστά κομμουνιστική οργάνωση. Το ζητούμενο είναι ένα κόμμα, ας το πούμε πιο σεμνά οργάνωσης αν αυτή είναι η διαφορά, που θα λειτουργεί με βάση την **αρχή της εργατικής δημοκρατίας** και της **δημοκρατικής ενότητας δράσης**, που προϋποθέτει συνειδητή πειθαρχία και αυτοπειθαρχία πάνω στο αδιαπραγμάτευτο δίπολο **«δημοκρατία/ελευθερία συζήτησης και ενότητα στη δράση»**. Η αρχή αυτή δεν αποτελεί κυρίως διαχειριστική διεύθυνση «απόψεων» και αριθμητικών ψηφοφοριών χωρίς ψυχή, όσο βασανιστική και συντροφική διερεύνηση **συλλογικής γραμμής παρέμβασης** στον ταξικό και πολιτικό αγώνα. Ούτε η «γραμμή» ταυτίζεται με την «άποψη», οποιασδήποτε πλειοψηφίας ή μειοψηφίας ή μειοψηφιών. Είναι, οφείλει να είναι, μια ενότητα σκοπών, μέσων προώθησης, δοκιμών, αλληλέγγυας δράσης, απολογισμών, αυτοκριτικής εξέτασης και αναστοχασμού για επανεξέταση. Αυτό είναι ακριβώς που διαφοροποιεί ένα κόμμα από μια κατά τα άλλα χρησιμότερη λέσχη συζήτησης και προβληματισμού.

Η συνειδητή επιλογή μας για ένα βήμα μπροστά, πάνω σε ένα κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα, μπορεί και πρέπει να ενώσει εμάς αλλά και τόσους άλλους κομμουνιστές εκτός NAP, προωθητικά και στέρεα. Θα είναι η μεγαλύτερη συμβολή που θα έχει συνεισφέρει το NAP σε όλη την ιστορία του, μαζί και η πιο επαναστατική και δημιουργική αυτοκριτική του.

Δεν «τελείωσαν» τα κομμουνιστικά κόμματα στην εποχή μας. Μας «τελείωσαν» τα κόμματα της εγκατάλειψης της εργατικής πολιτικής και κομμουνιστικής στρατηγικής και της τακτικής που έμπρακτα την υπηρετεί, της εσωτερικής «σιγής νεκροταφείου» αλά ΚΚΕ, της απόρριψης του επαναστατικού διεθνισμού, του κοινοβουλευτικού κρετινισμού.

Μας «τελείωσε» στα βράχια (αλλά και στην «ποδιά» της Κλίντον και του Κόρμπιν) η λογική του τεμαχισμού, των «ταυτοτήτων», του «υποκειμένου ως ομοσπονδία υποκειμένων των καταπιέσεων», με άρνηση της κεντρικότητας του ρόλου της εργατικής τάξης και της εν δυνάμει επαναστατικής της δυνατότητας.

Το κόμμα και γενικά το επαναστατικό υποκείμενο καλείται να (και βεβαίως κρίνεται αν) **ενοποιεί** την κίνηση της τάξης και όχι αν κολακεύει ή/και αναπαράγει τη διαίρεσή της. Αν **δίνει συνοχή** και **κατεύθυνση**, χωρίς να αναπαράγει την παράλυση και τη σύγχυση. Αν **συγκεντρώνει δυνάμεις** και **θέτει επαναστατικό στρατηγικό στόχο**, στον οποίο στοχοπροσηλώνεται και δεν ακυρώνει αλλά υπηρετεί με την **τακτική** του. Το γεγονός ότι η σύγχρονη πλειοψηφική εργατική τάξη είναι περισσότερο **κατακερματισμένη** συνηγορεί περισσότερο και όχι λιγότερο υπέρ ενός **κομμουνιστικού κόμματος** -

ηγεμόνα, που θα επιδιώκει να ενοποιεί. Ακόμη πιο συγκεκριμένα: Η ενοποίηση αυτή είναι εφικτή μόνο σε στρατηγική βάση, στη βάση των καθολικών συμφερόντων, στο πλαίσιο ενός άλλου πλαισίου κοινωνικής σχεδίασης και οργάνωσης. Αντίθετα, η «επένδυση» σε μια συγκυριακή ενότητα ή ακόμη χειρότερα σε επιμέρους δυναμικές αντιτιθέμενων κυρίως «άμεσων» συμφερόντων, καταλήγει στην παράλυση. Αυτή τη «δουλειά», την γνωρίζει εξαιρετικά καλά ο αστικός αντίπαλος.

Δεν είναι το κόμμα «ένας ακόμη καταπιεστικός μηχανισμός για το απόγευμα». Ασφαλώς υπάρχει το «δικαίωμα» που παρέχει η αστική δημοκρατία να μην οργανώνεται κανείς, ούτε να δεσμεύεται επομένως σε τίποτα που να τον «καταπιέζει». Υπάρχει ωστόσο και η **συνειδητή εθελοντική επιλογή της στράτευσης και της συνειδητής πειθαρχίας** και αυτοπειθαρχίας στη συλλογική επαναστατική κοινωνική δράση. Το να δίνει κανείς νόημα στη ζωή του, ζώντας και δρώντας με τους «άλλους» και για τους «άλλους».

Δεν αντικαθιστά το κόμμα την ανάγκη ενός ευρέος και πιο συνεκτικού πολιτικού αντικαπιταλιστικού μετώπου. Αντίθετα, συμβάλλοντας στη συνοχή του, αντικαθιστά τη φλυαρία που χτίζει πάνω στην άμμο, με τα έμπρακτα βήματα. Κάθε βήμα κομμουνιστικής συγκρότησης μιας οργάνωσης πολλαπλασιάζει τα βήματα στη διεύρυνση του μετώπου, αλλά ενδεχομένως και στην εμφάνιση και άλλων κομμουνιστικών οργανώσεων που θα καθιστά εκ νέου επιτακτική την ανάγκη του μετώπου. Και αντίστροφα φυσικά. Αυτό το **θετικό σπινάλ** χρειαζόμαστε, ξεφεύγοντας από τη λογική τόσο του κόμματος-“**φρουρίου**”, όσο και του κόμματος ως **«στούντιο»** προβολής απόψεων. Το δίλλημα λοιπόν δεν είναι «κόμμα ή μέτωπο;». Αν κάτι είναι καταστροφή είναι ο χυλός ενός κόμματος-μετώπου ή αντίστροφα ένα «μέτωπο» ως προσωπείο κόμματος ή κοινοπραξίας κομμάτων χωρίς εσωτερική ζωή.

Το ερώτημα λοιπόν δεν είναι να αν τυχόν «κλείσει στα βιαστικά η συζήτηση για το κόμμα» και η «μεταβατική λειτουργία» του NAP. Παρεμπιπτόντως αυτή κρατά ήδη κοντά στα 30 χρόνια! Δεν προσφέρει κάτι ιδιαίτερο ούτε η φοβία ούτε η κινδυνολογία, μπροστά στους υπαρκτούς κινδύνους. **Η νηφάλια συζήτηση και οι προσεκτικές επιλογές για το «πότε, ποια βήματα και με ποια μέθοδο θα κάνουμε», δεν μπορούν να μας εμποδίσουν να θέτουμε σωστά τον πήχη του «τι θα έπρεπε από καιρό να κάνουμε».**

Αν «τρομάζει» η ιδέα ενός επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος-ηγεμόνα στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, της εργατικής γενοκτονίας και της λοβοτομής της κοινωνικής συνείδησης, τότε θα καθίσταται απλή «επιθυμία» και μελαγχολική ονειρώξη η ίδια η κοινωνική επανάσταση.

Η ιστορία όμως έχει άλλη «λογική» και δεν κάνει συμφωνίες. Ας θυμηθούμε τα λόγια του Ροβεσπιέρου: **«Η αρετή χωρίς τρομοκρατία, είναι ανίσχυρη. Η τρομοκρατία χωρίς ηθική είναι ανήθικη».** Εμείς βεβαίως δε μιλάμε για τρομοκρατία αλλά για εργατική και κομμουνιστική επανάσταση. Ας κρατήσουμε όμως το διπλό μήνυμα αυτής της φράσης...

Το NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση με την **απόφαση του Τέταρτου Συνεδρίου** του, μέσα από το δημιουργικό βάσανο της δημοκρατικής συζήτησης, δεσμεύεται να συμβάλλει στον παραπάνω αναγκαίο αν και αχαρτογράφητο δρόμο. Όχι χωρίς διαφωνίες, επιφυλάξεις ή διαφορετικές προσεγγίσεις ακόμη και μεταξύ αυτών που υιοθέτησαν την κατεύθυνση για ένα σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα, μεταξύ των άλλων αποφάσεων που πάρθηκαν (71% υπέρ, 17% λευκά, 12% λευκά). Όχι μόνο στην απόφαση, αλλά και εντός και των τριών αυτών «ποσοστών», αλλά και εντός του προβληματισμού κάθε συντρόφου και συντρόφισσας, ενυπάρχει ένας θησαυρός και πλούτος πολύτιμων απόψεων.

Στο NAP δεν κρύψαμε ποτέ τις διαφωνίες μας ούτε τις θεωρήσαμε “πρόβλημα”. Ίσως είναι η μοναδική οργάνωση της αριστεράς που κατά καιρούς τα λεγόμενα “ηγετικά” και “ιστορικά” στελέχη της (όρο που τα ίδια προς τιμή τους αρνούνται), βρέθηκαν να μειωθούν! Όσοι βιάστηκαν να μιλήσουν ασυλλόγιστα για ...διάσπαση ή και για ...τέλος του NAP, θα διαψευστούν δημιουργικά. Η έμφαση είναι στο

«δημιουργικά»: Πράγματι, ορίζοντάς μας είναι η δημιουργική υπέρβαση/κατάργηση του NAP, μέσω της συμβολής και άλλων ρευμάτων και αγωνιστών μαρξιστικής, κομμουνιστικής και μαχόμενης αντικαπιταλιστικής αναφοράς σε μια ανώτερη κομμουνιστική οργάνωση/κόμμα και ένα πιο ισχυρό αντικαπιταλιστικό μέτωπο που θα αναμετρηθεί με το νεοσυντηρητικό και νεορεφορμιστικό ΤΙΝΑ.

**Το κείμενο βασίζεται στην παρέμβαση/ομιλία στο τέταρτο συνέδριο του NAP*